

Весела Василева

Самота

В полето малките цветя
към слънцето растат с еднакъв устрем
и сигурно една е цветната душа
и малките им, цъфнали сърца
туптят в еднакъв ритъм.

Но ний сме господари на света,
та ний сме хора – и по цялата земя
е всеки сам за себе си, един,
във сложни чувства бие нашето сърце,
и свои, много мисли има всеки.

Ще бъдем разделяни навеки,
понякога ще сплитаме ръце

и ще се губим във желание
животът ни едно да стане,
да няма нищо пазено и скрито,
да бъдем един за друг открити
и да се чувстваме в света
отърсени от самотата.

Но никога не ще постигне
никой между нас
поне в един-единствен час
да разруши преградата, издигната,
завинаги скрепена. –

И само нявга, отрезвени
от вечната и търсена лъжа,
ще гледаме отвъд високата стена,
отвъд лица и думи
– една загубена звезда в простора,
и чужда и далечна, всред другите звезди, –
в сърцето ни ще студене мъка и умора,
ще стискаме ръка в ръка
и ще си казваме, едва – че сме сами.

1939 г.

КРАЙ

© 1939 Весела Василева

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Диневков.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7524>]